

ubožni sklad. Na dnevni red mora staviti, ako ne kot edino, pa vendar kot prvo točko volitev v okrajni zastop. Predno ta točka ni rešena, se ne sme o ničemer drugem razpravljati, tudi ni dopustna pred volitvijo nikaka debata ali razprava o kateremkoli predmetu. Župan ali po njem določen občinski odbornik porazdeli vsakemu občinskemu odborniku in tudi županu po eno uradno glasovnico. Volilec zapiše na glasovnico ime nosilca one kandidatne liste, katero hoče voliti. Nato pokliče župan vsakega volilca in ga pozove, da mu odda svojo glasovnico. Ime glasovalcev se vpiše v poseben zapisnik, glasovnice pa se zbirajo v posebni posodi. Ko so župan in vsi navzoči odborniki oddali svoj glas, se ugotovi iz zapisnika število oddanih glasov in se preštejejo glasovnice.

Oboje se ugotovi v zapisniku. Nato se odprejo posamezne glasovnice in se zabeleži v zapisniku, koliko glasov je dobila posamezna kandidatna lista. Zapisnik, kandidatne liste ter oddane glasovnice se zapečatijo ter se odpošljejo še na dan volitev ali priporočeno po pošti ali po odposlanec okrajnemu cestnemu odboru.

Ko so došli vsi volilni spisi, najpозnejše 7 dni potem, ko so bile volitve končane, se sestane volilna komisija pri okrajnem cestnem odboru ter razdeli mandate po členu 44. zakona o oblastni in sreski samoupravi, ki se tako glasi: »Skupno število glasov se razdeli s številom članov oblastne skupščine, ki spada na to volilno edinico (v tem slučaju s številom članov okrajnega zastopa). Dobljeno število se vzame za količnik. Kandidatne liste, ki niso dobile niti

toliko glasov, da ne znaša njih število dveh tretjin volilnega količnika, se ne vpoštevajo pri razdelitvi članov oblastne skupščine. Z ostalimi listami, ali pa, če nima nobena lista celega količnika, z vsemi listami, se izvrši izračun tako-le: Skupno število glasov, ki ga je dobila vsaka lista, se razdeli z 1, potem z 2 itd. in naposled s številko, ki ustreza številu članov oblastne skupščine, kolikor jih je voliti v dotični volilni edinici. Od delitvenih izidov z vseh list, dobljenih s takim deljenjem, se izloči skupaj toliko največjih, kolikor je v dotični volilni edinici voliti članov oblastne skupščine. Vsaki listi pripade toliko članskih mest, kolikor je na ta način izločenih njenih največjih delitvenih izidov.«

*

RAZGOVORI

»V Zagrebu sem bil«, tako je pričel razgovor naš znanec gospodar med prijatelji, ki so se sestali v predmestni gostilni, predno so se odpeljali domov.

»No, kaj pa si vse videl?«

»Veste, možje! Zagreb ni več to, kar je bil svoj čas! V Zagrebu so bili preje zelo gostoljubni in prijazni ljudje, lahko si vse prodal, vse kupil, in nihče te ni žalil, si govoril jezik, katerega si hotel. In če je prišel kak znamenitejši tujec, so ga sprejeli kar najbolj slovesno. Zdaj pa se obnašajo nekateri kričači po Zagrebu, da zastonj trdijo listi o tem mestu, da je še evropsko, ker po obnašanju teh najetih kričačev je Zagreb padel v vrsto najbolj zdivjanih mest.«

»Pa menda vendar nisi bil tepen«, so ga začeli tovariši dražiti.

»Tepen ravno nisem bil, a dosti mi manjkalo. Samo »Slovenca« sem zahteval, pa so že planili po meni! Na trgu sem slovensko govoril, a so me gledali po strani, samo na moj denar so še verovali, pa so ga radi jemali. Hujše kot meni se je godilo drugim! Ta dan se je pripeljal vlak ruskih kozakov, ki so hoteli v Zagrebu nastopiti. Imeli so seboj svojo rusko zastavo. Zagrebški kričači so jih napadli, misleč menda, da so srbska vojska, pa so jim raztrgali njihovo zastavo. Seve je šel o tem škandalu glas po vsej Evropi. In Zagreb stoji tu kot mesto, kjer najeti ljudje napadajo slovanske goste. — Podobno se je skoro iste dni zgodilo nekemu znamenitemu svetovnemu igralcu Petroviču. V Zagreb so ga povabili, ko je prišel, so ga izžvižgali in je moral kar oditi. Trezni Zagrebčani se že sramujejo, da ima v Zagrebu danes poulična druhal, najeta od radičevcev in pribičevičevcev, pravico, delati tako sramoto glavnemu mestu Hrvaške.«

»Pa kakaj taka zdivjanost«, je povprašal župan, »nekaj jih mora zelo jeziti!«

»Imaš prav, nekaj jih zelo jezi! Jezi jih, da se jim ne posreči vreči sedanje vlade na ta način, da bi jo Pribičević dobil v svoje roke! Samo to jih jezi, da so surovi in vsak, še tako olikan pozdrav zavrnejo in zasmehujejo. Zda je bil vseslovanski zlet Sokolov v Splitu. Bilo je polno gostov iz drugih držav. Pribičevići Sokoli in radičevci niso bili zraven. Dr. Korošec je goste iz drugih držav in odlične može domače države v imenu vlade pozdravil, ker se to tako spodobi. Pa so začeli suroveži po svojih zagrebških listih čečkatati, da dr. Korošec — pozdravlja! Če ne bi, bi seveda pisali, da dr. Korošec ne pozna olike, ne ve, kaj je kot predsednik vlade dolžan storiti in tako naprej. Bo menda res najbolje tako napraviti, kakor da ti ljudje ne žive na svetu, nič se zmeniti za nje, naj kričijo in vpijejo in delajo, kar hočejo!«

»Zdaj bodo začeli z bojkotom, pravijo. Kaj pa je to za ena pošast?«, je vprašal šaljivec, ki ni poznal te čudne tujke. »To najbrže pomeni, da bo o j toliko časa, dokler ne bodo radičevci in pribičevičevci čisto v kotu, to je menda bojkot!«

»No, bojkot je nekaj drugega. To je res tuja beseda in pomeni ravnanje, da ne maraš ničesar od tistega, ki ga bojkotiraš. Recimo bojkot proti kakemu trgovcu. Nihče ne gre tja ku piti, nihče se ne zmeni zanj, mu ne odgovarja na vprašanja niti na pozdrave. To je bojkot. In to hočejo sedaj radičevci izvesti. Proti Srbom in Hrvatom tega sploh ne bodo mogli, ker bi pri tem bila Hrvaška najbolj udarjena. Pač pa skušajo to povzročiti po Hrvaškem. Prvi bojkot so proglasili — cerkvam! To se vidi, kaj da hočejo. Namesto Boga in Matere božje ter svetnikov bi naj menda Radičevo podobo postavili na oltar, namesto evangelija pa mogoče kako »čistoverno Domovino« brali! Ta način političnega boja kaže, da se njihove vrste krhajo! Čemu sicer to nasilje! Tudi v vojski je bilo tako! Če so šli vojaki sami naprej, ni bilo treba oficirjem stati zadaj s samokresi, da ni upal nihče nazaj! In tako je pri radičevcih. Ta bojkot kaže, da se bo-

jijo za svoje, ki jim uhajajo posebno v Hrvaško ljudsko stranko, zato je treba te »ubežnike« prestrašiti.«

»Kaj pa, če bi tudi mi pričeli z bojkotom«, je dejal župan. »Nasprotno časopisje bojkotirajmo! Ne naročajmo ga! Ne berimo ga! Odsvetujmo ga vsakemu! Ne hodimo v prostore, kjer visi! Ta bojkot je upravičen, da ga začnemo na celi črti vršiti. Za zimo naj bo ta boj dokončan! In na izpraznjena mesta vpostavimo »Slov. Gospodarja!«

POLITIKA

V NAŠI DRŽAVI.

Vlada zahteva — delo! Vlada je pozvala vse skupščinske odbore, da ta teden zborujejo. Teh sej se seveda radičevci in pribičevičevci ne udeležujejo. Odseki pripravljajo nove zakone in odredbe.

Radičevci grozijo in se — bojijo! Radičevci in demokrati so se spozabili tako daleč, da so proglasili bojkot vsega, kar ni hrvaško. Seveda so treznejši takoj uvideli, da se zna zgotiti tudi to, da se od druge strani — proglasi bojkot vsega, kar je hrvaško. Radičevci so s tem Hrvaški napravili zelo slabo uslugo. Ker pa je proglašanje in izvajanje takega bojkota kaznjivo, je vlada podvzela vse potrebne odredbe v tej smeri, da se bodo radičevci s tem proglasom samo osmešili pred svetom in doma. Zdaj se seveda bojijo teh odredb in vpijejo, da se pripravljajo nasilje.

Nepotrebno govoričenje. Nekateri hrvaški in srbski politični listi še vedno prinašajo dolgovezne razprave o tem, ali se je hotelo Hrvaško odrezati od države ali ne. Ker te stvari sploh nihče ni resno mislil in je to govoričenje le posledica gostobesednosti in istočasno nedelavnosti teh politikov, danes nihče več teh razprav ne vzame kot upoštevanja vredne. Pri tem vsem je prišlo na dan eno, kar je pa zelo zanimivo. Pribičević sam je priznal, da je v oni usodni noči imel dr. Korošec edino pravilno stališče. Če